

Dongó

LCLAP.

Megjelenik minden vasárnap.

II. évfolyam 12. szám.

Ára 4 fillér.

1914. március hó 22.

Evoé Március!

Hál Istennek elmegy a tél már
Mindenki a főtéren sétál
Milyen szép lesz
Az utcán csupa vidám nép lesz
S amerre látsz köröskörül
Mindenki vig, nevet, örül.
A napfény felszivja a nagy sárt
Homokba lubickolnak újra
Fütyülnek vig nótákat fujva
A nőket úgy szólítjuk: Nagysád
A lábunk alatt puha föld lesz
Az egész világ csupa zöld lesz,
Jövünk, megyünk, szemlélünk, látunk,
Kigombolva télikabátunk
Kinő a fű
Egy gyönyörű
Tavaszi délután
Mint gyermekhaj a betegség után.
Fehér felhők fejük fölött
Lebegnek mint a csipkefüggönyök
Emberek mennek, jönnek,
Mintha itt készülne egy tükös ünnep
Vigan fütyülnek ej, haj,
Az élet nem baj
Nem kérdezzük, miért, minek
Megbocsátunk mindenkinek
A butorosnak, szivarosnak
Mindenféle iparosnak.
Közben a város végén
A szántóföldek szélén

Lassan jön egy idegen
Megáll a sineken
Egy fiatal kamasz
Igen ő az: a Tavasz
S amerre megy a földeken keresztül
A vetés gyorsan csirázásra zsendül
És vigan furujázva
Betér az első házba.
Hogy lássák
A március szentelt Messiását
Már várják lázban
Türelmetlenül százan
S mondják neki lágyan;
Engedje meg, hogy megcsodáljam
Érezze magát jól itt közöttünk
Kit oly sokáig nélkülöztünk
Hozzon nekünk szép idöket
Szépitse meg a sápadt nőket
Nem kérdezzük kire szavaz
Maradjon köztünk kedves Tavasz
A tavasz bölint
Az arca csupa jót int
S bár fogják többen
Egy-kettő talpra szökken
Megersimogatja a nőket
Az utcán járókelöket
Gyermekeket, asszonyt, férfit
S az emberek azt érzik,
Hogy kedvük újra éled
És megint szép az élet.

Ez már aztán kvalifikáció.

C. Kiss Imre bátyánk a makói képviselőtestület ezüsthaju tagja, aki tudva-

levőleg sok jó mondásával kacagtatta már meg a városi képviselőtestületet, a napokban a protektor szerepében járt a megyeházán. Vele volt a pártfogoltja, egy fiatalabb magyar, akit az alispánnak azal mutatott be, hogy mivel hát egy megyei utbiztos valamelyes pénzbeli szabálytalanságok miatt menesztetett a vármegyei hévatalból, hát itt van ez a jobb fajta makói ember, tesszen őt alkalmazni.

— Azután van-e valami kvalifikációja? Van-e utmesteri vizsgája? kérdezte az alispán.

— Az ippög nincsen, — vette át a szót C. Kiss Imre bátyánk, de nincs az a rossz hedegű, amit mög ne csinájjon.

Leleményes?

Berg és Blau együtt utaztak a vonaton. Blaunak nem volt jegye. A végállomáshoz közeledtek, elkérte Blau Berg jegyét, ráírta a nevét és visszaadta. Amikor kiszálltak, Berg leadja a jegyet. Blautól is kéri a jegyszedő, mire Blau azt feleli:

— Hiszen már odaadtam!

— Nem igaz! — mondja a jegyszedő.

Szó szót követett, a jegyszedő viszi az állomásfőnökhöz Blaut.

— Kérem főnök ur, — mondja Blau, — tessék megnézni, a jegyek között ott van a jegyem, ráírtam a nevemet.

— Jól van, elmehet! — mondja a főnök.

— Wiheist elmehet? Kérem a panaszkönyvet! — mondja Blau.

Rálicitált a feleségére.

A májusi bérnegyed előtt egy hivatalnok, akinek a felesége két hónapon át keresett és nem talált lakást, — hogy családjával ne kerüljön az utcára — nehéz szívvél bár, de elhatározta, hogy maga néz lakás után.

Korán reggel fölkelte és a nyakába vette a várost. Délután két óra tájban érkezett haza holtfáradtan, de örömtől ragyogó arccal. A felesége is nagyon jókedvűen fogadta.

— Találtam lakást! — jelentette büszkén a férj.

— Én is! — felelte nem kisebb büszkeséggel a felesége. — Délután együtt megyünk megnézni, adtam a házmesternek tíz koronát, hogy addig, míg nem jövünk, ne adja ki!

— Fölösleges, — folytatta a férj — én már ki is vettem egy lakást. Sőt, kirtutam belőle valakit. Valakinek már ezerszáz koronárt odaigérték a lakást, én azonban ezerkétszázat ígértem, adtam a házmesternek husz koronát ajándékba, erre megkaptam.

Az asszony egyre növekvő csudálkozással hallgatta.

— Mit mondasz? Ezerszáz helyett ezerkétszázért vetted ki?

— Igen. Három szoba, fürdőszoba, villany . . .

— . . . és gáz, — folytatta az asszony — második emelet, lépcsőházi bejárat a Deák-utcában.

— Igen! Honnan tudod?

— Honnan tudom, te szerencsétlen! Hiszen engem stájeroltál ki, nekem akarták ezerszáz koronáért kiadni . . . És még tíz korona borraivalót is adtam, te meg huszat . . .

Jó kívánság.

Épen nagymosáskor érkezik a kéregető és alamizsnát kér. Oda szól a mosónő:

— Menjen tovább, most nem érünk rá, a kezünk is vizes!

— Látom asszonyság . . ., száritsate a jó isten.

Ez is jó lesz, az is jó lesz.

Kaszinótagok kerestetnek.

Kedves Szerkesztő Úr!

Igaz örömmel keresem föl ezen le-
velemmel, mert hogy eszméim győzedel-
mét tapasztalom a makói társadalmi
életben. Én ugyanis egy szegény makói
állami tanító vagyok, számos gyermek
apja, aki — mint tetszik ismerni korunk
szállóigéjét: — csak nehezen képes ele-
get tenni családfentartói kötelezettségé-
nek, lévén a tanító fizetés, mint tetszik
tudni igen kevés, még megjavított álla-
potában is.

Azt is tetszik sejteni, hogy én, ami
az érzelmeket és elvéket illeti, demok-
rata vagyok, legalább magamnak, mivel-
hogy más ugy sem lehetek. És itt kez-
dődik levelem veleje, mikor örömömnek
adok kifejezést, hogy a megye uri tár-
sadalma im leszállott hozzánk, avagy
hogy magához felölelt bennünket.

Eddig ugyanis nem voltunk kaszinó
tagok, most már azonban Isten —
segedelmével azok leszünk. Nagy tisz-
tesség ez kérem szeretettel, legalább
eddig az volt, mely csak Doma kartárs
urat és még egy-pár uri kollegánkat ére.

De most már, hogy az uri kaszinó
igy ledemokratásodott, mindannyian ka-
szinótagok leszünk. Eddig ugy volt a
kaszinó, mint az a bizonyos tót atyafi a
körtékkel: — mikor nem kellett már
neki, akkor leöntötte valami nem kelle-
mes lével, melyet önmagából váltott ki
bizonyos anyagcsere révén, amint azt
természettudományosan mondják, mikor
azután ugy érezte, hogy használhatná a
körtéket, akkor azután kezdte kiválogatni
a szárazabbakat, mondván: ez se vizes,
ez se vizes, s a végén kisült, hogy egy
se vizes, mind jó, sőt kitünő jó körte
volt.

Mondom, hogy nagyon örülök, hogy
mi sem vagyunk vizesek, sőt használ-
hatók vagyunk a kaszinó fölvirágoztatá-
sára és még az sem busít, hogy csak
akkor jöttek rá a kaszinó urai, hogy
mi is élvezhető körték vagyunk, mikor
már nagyon szegény volt a kaszinó s

most már, hogy hozzájáruljak a kaszinó
fölvirágoztatásához, azt ajánlom a ki-
gondoló bizottságnak, hogy tegyen közé
egy apró hirdetést a helyi lapokban a
következő szöveggel:

Kifogástalan
előéletű és
előkelő :: ::

ÚRI KASZINÓ

FELVÉTELRE KERES

rendes és
rendkívüli

TAGOKAT

Mérsékelt
tagdíj. :: ::

Pontos kiszolgálás. Huszonegyes
engedélyezve. — Pályázóktól
megkivántatik: feddhetetlen elő-
élet. A IV. elemi iskola elvég-
zését tanúsító végbizonyítvány.
Vallás és foglalkozás mellékes.

Legjobb emlék.

Egy gazdag ember örökösök hiján
végrendeletében három jó barátjára hagyta
vagyonát, kikötvén, hogy koporsójába
mindegyik száz koronát tegyen. Az egyik
örökös katolikus, a másik református,
a harmadik zsidó volt.

A temetés után megkérdi a köz-
jegyző a katolikust: mit tett az elhunyt
koporsójába?

— Száz koronát aranyban — feleli.

— Hát ön? — kérdi a reformátust.

— Én egy száz koronás bankje-
gyet — feleli.

— És ön? kérdi a zsidót.

— Mit tettem volna? Nem volt
pénz nálam, betettem egy háromszáz
koronás váltót és kivettem a kétszáz ko-
ronát.

Közelg a nyár . . .

Weisz és Kohn találkoznak az utcán és köszöntik egymást:

— Szervusz!

— Szervusz!

Majd egymás családja után érdeklődve a nyaralás kérdésére térnek át.

— Hova küldöd a feleséged az idén nyaralni? — kérdi Weisz.

— Én, én, Tihanyba — feleli diadallal Kohn — mert ha megpukkad, akkor sem az övé az utolsó szó. Hát te Weisz, hova küldöd a feleségedet? — kérdi Kohn.

— Én, én, elküldöm — a molymegóvóba — mondja Weisz — mert harmadszor ott hetenként kiporolják, másodszor nem lesz molyos és először talán kicserélik.

A poén.

A kávéházban egy meglehetősen régi viccet mesélt el az egyik ur:

— A tanfelügyelőnek — mondotta — az volt a szokása, hogy mindig két kérdést adott fel egyszerre a gyerekeknek, de megjegyezte, hogy aki az első kérdésre megfelel, annak már a *másodikkra nem kell válaszolni*. Az egyik falusi iskolában megkérdezte Mórlickától: „Mond fiam, hány szál szőre van egy teljesen kifejlett lónak?” „Egy teljesen kifejlett lónak 487,315 szál szőre van” — feleli Mórlicka habozás nélkül. A tanfelügyelő csodálkozott. „Honnan vetted fiam ezt a számot!” — kérdezte. „Hja tanfelügyelő ur, ez már egy — *másik kérdés*.”

Akik még nem hallották ezt a viccet, elég jól mulattak rajta. Különösen X urnak tetszett nagyon az annecdóta.

Másnap X ur megszólította azt, aki a viccet elmesélte:

— Nézze kedves barátom, nekem nagyon tetszett az a tegnapi vicc. Szeretném a feleségemnek elmesélni, de valamit elfelejtettem. Ugyan mondja meg, mit is mondott az a fiu, hány szál szőre van a lónak?

A kárpótlás.

Nyomorék emberekről tart előadást a tanító. Azt magyarázza, hogy a természet mindig kárpótolja a nyomorékokat. Aki vak, annak finomabb a tapintó érzéke, a süket jobban lát és így tovább.

Azt mondja aztán a tanító:

— Na, ki tudna fiuk egy ilyen példát mondani?

Feláll Móricka.

— Na! — mondja a tanító.

Móricka nagy lélekzetet vesz és így szól:

— Az én papámnak az egyik lába rövidebb.

— Na és? — kérdi a tanító.

— És — mondja Móríc — ezzel szemben a másik lába hosszabb.

Semmi köze.

Gyönyörűen prédikált Károly pap. Mindenki sirt, csak egy öreg anyóka hallgatta közönyösen a szép, megindító szavakat.

Istentisztelet után a pap, akit kissé bántott az anyóka ridegsége, megszólította:

— Hát kegyelmednek nem esett meg a szive azokon, amiket elmondtam őseink szenvedéseiről és a poklok kínjairól?

— Megkövetem, — mondja az anyóka, — nagyon szomorú volt, sirtam is volna, csak hogy én más faluból való vagyok.

A legjobbnak elismert**Bächer-féle tükörcél ekék**

kormánnyal ellátva, fogas és láncos boronák, saját találmányu és szabadalmazott vessző-utanzatu vaspálcás boronák, ugyszintén a világhírű Melichár-féle Unikum-Drill sorvető, Imperator műtrágya és magvető gépek, Johnston-féle kukoricaszár-aratógépek előnyösen szerezhetők be:

LIPTÁK BÉLA

mezőgazdasági gépraktára és javító műhelyében
MAKÓ, Szentjános-tér.

Vigasztalás.

— Drága barátnőm, bátorság, bátorság! Igaz, hogy a kedves férje meghalt, de hát mindannyian halandók vagyunk.

— Óh, maga könnyen beszél, maga nem ideges. De engem minden csekélység izgat.

Percentet érdemel.

Egy alföldi községben erősen dult a tifusz. Az orvosnak nem volt nyugta, éjjel-nappal hívták a betegekhez, de keresett is szépen. Történt aztán, hogy egy Tauszig nevű ember hosszas betegség után fölépült a tifusból. Első útja az orvoshoz vezetett. Szerényen kérdezte:

— Mivel tartozom doktor ur?

— Harminc forinttal.

Tauszig néz, néz. Aztán megszólal:

— Harminc forintot fizessek? Én? Tauszig?

— Igenis, maga. Tauszig.

— Na hallja, — feleli Tauszig dühösen — nekem igazán olcsóbban csinálhatná, mert ha én nem vagyok, maga nem jut ilyen keresethez. Én hoztam a tifuszt a községbe.

Láz.

*Becses nejem panaszkodott,
De mert ez nála megszokott,
Reája ügyet sem veteltem
S tovább ültem
A délutáni füstfellegben.*

*De hogy tovább panaszkodott,
Tudni kívántam az okot.
S telefonáltam ezen okból:*

*„Halló 145
Jöjjön el, kedves Süsz doktor!”*

*A doktor jött. Nőm ült bágyadtan.
A kezét doktor-kézbe adtam.*

A doktor a pulzust vigyázta.

„Láza van tán?”

„Igen, erős Psilander láza!”

Az iskolából.

A tanuló: Itt van két tojás. Ha ebből elvesznek egyet, mennyi marad?

Móric: Egy.

Tanító: Nagyon jó. És mit csinálhatok ezzel az egy tojással?

Móric: Igaza van tanító urnak. Mit kezdhet el az ember egy tojással!

Szegedi buckai,

Kitünő homoki,

Legjobb gyoroki boraim

megérkeztek, valamint a kitünő minőségű

s ö r ö k

mindig frissen csapolva kaphatók. Vendéglői helyiségeim a mai kornak megfelelően, izléseken vannak berendezve.

Kitünő konyha!

Tisztán kezelt italok!

Tisztelettel:

Érdeky József vendéglős.

(Barcsay-utca.)

Házhozvitelnél úgy a boroknál, mint a söröknél árkedvezmény.

Meggondolta.

Benő férj volt és gróf.

A felesége Elvira volt és grófné.

Mindketten fiatalok voltak és szerették egymást. Azonban Benő nemcsak férj volt, hanem férfi is és mint ilyen csapodár.

Egy napon új szobalány jött a házhoz. Marinak hívták. Szép volt, mint a nap és ugyanolyan gömbölyű. Persze nem mindenhol volt gömbölyű, csak éppen ott, ahol kellett. De mindenhol szép volt.

Azonfelül pedig ártatlan.

*

Benőnek nagyon megtetszett Mari.

Mint az írók mondanák: kívánta őt!

Mari azonban szigorú volt és illedelmes. Benő csábítási kísérleteit győzelmesen verte vissza. Ez csak fokozta Benő szenvedélyét.

A végén Mari sirva állított be a grófnéhoz és fölmondott.

— Miért teszed ezt? — kérdezte Elvira.

Mari pirult és akadozott.

— Nem vagy a helylyel megelégedve? Kevesled a bért? — kérdezte ismét a jóságos grófné.

Mari újból pirult és újból akadozott.

— E mögött rejlik valami! Beszélj!

De . . .

Parancsolom, hogy beszélj!

És Mari beszélt.

*

— Helyes — mondta a grófné. Látom, hogy nem csalódtam benned. Derék lány vagy. De azért még nem kell elmenned. Segíteni fogunk a dolgon.

Mari kérdően nézett a grófnéra.

— És bosszút állok a csapodáron is. Szaladj a grófhöz és mondd meg neki, hogy ma este várod őt a szénapadláson . . .

Mari ismét pirult és akadozott:

— De . . .

— Csacsi! — mondta a grófnő kegyesen. Helyetted én megyek majd a szénapadlásra.

*

Benő boldog volt.

Türelmetlenül várta az estét, amely végre vágyainak a teljesülését meg fogja hozni. Fantáziája már látta Marit a szénapadláson, az illatos szénában. A szép és gömbölyű és ártatlan Marit.

Ezzel szemben azonban eszébe jutott a grófné. A jóságos és kegyes, a halvány és finom, az előkelő és szép grófné. Elvira. Akit szeret és aki őt szereti.

És eszébe jutott, hogy az, amit most elkövetni akar: becsstelenség. Kétszeres becsstelenség. Először Mari ellen, másodsor a felesége ellen. Vagy megfordítva: először a felesége ellen, másodsor Mari ellen.

Mivel alapjában nemes lélek volt, így szólt magában:

— Nem, óh nem! Ezt a becsstelenséget nem fogom elkövetni.

*

Éppen akkor lépett be a szobájába a kocsis.

— Te János — szólt Benő — akarod a Marit feleségül venni?

— Hogyne, méltóságos ur!

— Akkor szaladj föl a szénapadlásra és ne szólj egy szót se!

János fölrohant a szénapadlásra és nem szólt egy szót se.

Benő pedig a feleségéhez sietett, hogy az estét vele töltsé.

*

A felesége szobájában éppen a Mari rakosgatott.

Benő nagyot nézett.

— Mi az? Te nem vagy a szénapadláson? — kérdezte megdöbbenve.

— Nem — mondta Mari nevetve — mert a méltóságos asszony várja ott helyettem a gróf urat. Tessék sietni és kibékíteni, mert nagyon haragszik a gróf urra . . .

Benő tébolyodottan rohant föl a szénapadlásra.

*

Az ajtó be volt zárva.

Benő dörömbölni kezdett.

— János! Megállj! — ordította. Nem a Mari! . . .

— Mari vagy nem Mari — kiáltott János — most már mindegy . . .

TUTYI.

A jó kis polgárnagy, hogy megteremtette nagy művét, vagyis hogy elhatározta a polgáriiskola építést, elutazott, oszt aszonta, hogy utánam az özönviz. Csinázza tovább más . . .

Azt is elhatározták, hogy a városháza mögé még kétemeletes épületet dugnak be a városház udvarra. Ott lösz a röndérség, — gondóták a tanácsbeliek, oszt kár lenne nekik az utcai világosság. Hát azért lenne ez így építve.

A jó kis kaszinó megnyitotta kapuit a pógári elemek szélesebb rétege előtt. Most már tán még én is belépek, mint sok jó kis embör, amig fizetni nem kö . . .

Halastavat akart csinálni a munkásháztelepen egy jó kis embör, de nem engedték, merhogy kitanáták, hogy vályogot akar bányászni az ipse. A jó kis embör azt hitte, hogy a tanácsstagoknak is viz van a fejükbe, hogy már mindenütt halastavat csináhat.

Ujra adókivetésen törik a fejüket a finánc urak. A jó kis fináncok most állapittják mög három esztendőre a zadót. Oszt van szívük, inkább többet,

mint kevesebbet irnak be a zadókönyvbe. Jó kis fináncok.

Oszt nagyon válogatnak a zadóki-
vető urak mögválogatásában, olyan nem köll nekik, akiről tudgyák, hogy maga is szivesen eltagadgya a zadóalapot. Csak aztán tanájanak.

A jó kis Sándorok, Jóskák, mög Benedekék sok jókivánságokat hallhattak, aminek ellenében sok jó kis italt eleresztöttek. Hej, ha az a sok jó kis kolbász az enyim lenne, amit a jó kis vendégök elfogyasztottak, hát tán én is kiböjtölnék a jövő József napig.

A jó kis jogász egylet csakugyan mögalakult, oszt akkor derült ki, hogy hiába alakult, mikor már meg vót. Mert hát nagyon rosszu! sikerült a választás, oszt nem azokat választották mög, akiket kellett volna . . . a jó kis ügyvédek.

Komoly akadály.

- Míóta vagy férjnél?
- Három éve.
- És nincs gyermeked?
- Nincs, mert — szük a lakás.

Kész bádog- és zománcozott edények

hol szerezhetők be a legolcsóbban?

BIRI IMRE

bádogos-üzletében a püspökkerttel szemben.
Vízvezeték-, villanycsengő- és fürdőszobaberendezéseket a legmodernebbül készít. — Épületek készítésénél minden bádogos munkát elvállal jutányos áron.

IFJ. ANTAL JÓZSEF angol uri szabó

Breuer-ház, a Makói Takarékpénztár Rész.-társ. épülete mellett

**Ajánlja mostan megérkezett legujabb tavaszi és nyári angol szöveteit.
Megrendelések elsőrangú kivitelben és a legjutányosabb árak mellett teljesítetnek!**

Mulandóság . . .

*Ugy tovaillannak a percek,
Ugy tovaszállnak az órák.
Ma még virágba borul minden,
Holnap már hullnak a rózsák.*

*Röpke mosoly, sóhaj lebben el,
Vidám kacaj s dal száll tova,
Elszállnak nyomtalan, zajtalan,
És nem jönnek vissza soha.*

Sebők Ilonka.

Párbeszéd.

Asszony (ki más állapotban van):
Itt a könyve, elmehet. A 14 napot is
magának adom, csak ne lássam. Én
nem mérgelődhetek magával!

A szobaleány: Csókolom a kezét,
nem is maradnék tovább egy percet sem.
Kivánom, hogy az egész család mindig
boldog legyen, ugyszintén a születendő
kisfiu . . .

Asszony: Honnan sejti, hogy fiu
lesz?

A szobaleány: Mert a nagyságánál
egy lány nem tartja ki kilenc hónapig.

Zoologia.

Samuka: Nagybácsi! Mi a kü-
lömség a bika, a tehén és az ökör
között?

Nagybácsi: (bajos leleményes-
séggel) Hát a bika a papa, tehén a
mama, az ökör kuc, hm, hrrr az ökör . . .
az ökör . . .

— Á tudom már — röhög Samuka
— az ökör meg a nagybácsi? Ugy-e bár?

A legujabb és legjobb

magyar gyártmányu tükör-acél ekék,

amelyek felülmulják a régebbi rendszerü
összes ekéket, továbbá különféle gyárt-
mányu **mütrágyaszórók**, uj és használt
vetőgépek, szecskavágók,
répavágók, morzsolók, valamint
az összes gazdasági **gépujdonságok**
a legolcsóbb árákon kaphatók Makón

GULÁCSI JÁNOS

vasipartelep és gépraktárában. I., Dessewffy-tér 31.

Telefon 50. szám.

A kamatláb.

Tekintetes Szerkesztő Úr!

Én újságolvasó vagyok. Minden ér-
dekel, ami a lapban van. A közgazda-
sági rovatot is elolvasom, holott az én
összes közgazdasági tevékenységem ab-
ban merül ki, hogy csekély havi fizeté-
semből igyekszem megélni és az újság
előfizetési díját pontosan beküldeni.
Mindazonáltal a pénzügyi politika is
nagyon érdekel. Persze, hiszen ez az
ág össze van növe a közgazdasággal,
mert ha a pénz olcsó, akkor több kap-
ható belőle, akinek pedig több pénze
van, az jobban él.

Az újságokban mostanában örömmel
olvasom, hogy a kamatláb még lejjebb
szállt. Leszállt a normális nivóra. Mon-
dom, hogy ennek én nagyon megörül-
tem, mert értelmes olvasónak tartom
magam, aki jól tudja azt, hogyha le-
száll a kamatláb, akkor javul a pénzügyi
helyzet, ami viszont azt jelenti, hogy a
magamfajta szegény ember is jobban él.

A gyakorlati élet azonban ridegen
megcáfolja ezt a feltevést. Eltekintve at-
tól, hogy én egy fillérrel sem kapok
több fizetést, a piac éppen olyan drága,
mint volt egy-két hónappal ezelőtt. A
szomszédék szobalánya ugyan most min-
dig ezt a kuplét énekli, hogy

Szállj, szállj, szép kamatláb
Szállj alá, alá,
Fél percentig meg ne állj,
Meg ne állj,
Hollá!

Egyrészt a szobalány bár meggyö-
ződéssel, hamisan énekel, másrészt nem
tudom elhinni, hogy velem együtt érzi
a kamatláb leszállításának erkölcsi vagy
anyagi áldásait.

Ez a levél, amelyet most a szer-
kesztő urhoz írok, voltaképpen panaszos
írás. Az utóbbi hetekben olvastam már
vezércikkeket, közlegénycikkeket, hirt,
stb. arról, hogy örvendjünk, mert leszállt
a kamatláb. Nagyon kérem a szerkesztő
urat, ne tessék minket az ilyen írásokkal
felizgatni, mert mi ezek dacára még
mindig úgy érezzük, hogy szegények
vagyunk.

Vagyok tisztelettel

Lábatlan János, előfizető.